SARAH SPRINZ

VZHŮRU NOHAMA

Nekonečný pád:

ROMÁN

VZHŮRU NOHAMA

Nekonečný pád:

VAROVÁNÍ

Milí čtenáři,

některé pasáže této knihy ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity. Jedná se o poruchy příjmu potravy (anorexii), úzkostnou a panickou poruchu, stalking, alkoholismus, manipulativní sexuální chování a adultismus. Čtěte tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte. Pokud budete mít s těmito (nebo jinými) tématy problém, můžete nepřetržitě využít níže uvedené bezplatné a anonymní telefonní linky.

116 123 http://linkapsychickepomoci.cz/

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.

Vaše Sarah

© 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anna Nováková, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5212-6 (pdf)

SARAH SPRINZ

VZHŮRU NOHAMA

Nekonečný pád:

přeložila Anna Nováková

Pro všechny, kteří vědí, kým jsou –
ať už o sobě slýchají cokoliv.

PLAYLIST

miss americana and the heartbreak prince – taylor swift
love of my life – harry styles
i burned la down – noah cyrus
delicate – taylor swift
cinema – harry styles
mess it up – gracie abrams
cinnamon girl – lana del rey
when i don't have you – idarose
message in a bottle – taylor swift
perfect – one direction
maroon – taylor swift
my mind & me – selena gomez
tv – billie eilish
if i really love you – lexi jayde
good years – zayn
matilda – harry styles
holding on to heartache – louis tomlinson
infinity – one direction
falling – harry styles
temporary fix – one direction
new romantics – taylor swift
the great war – taylor swift
the last time – taylor swift, gary lightbody
this love – taylor swift
for the first time – the script

NEW YORK CITY

The Langham, Pátá avenue

„Ten večer se moc povedl."

„Byla jsi skvělá, Aven!"

„Tak dobrou noc a ozvi se, kdybys ještě něco potřebovala."

Z neustálého usmívání už mě bolely koutky a obličej jsem měla celý strnulý. Oči mě po celém dni pálily, začal rozhovorem pro pořad *Good Morning America* a skončil teprve před chvílí, pozdě v noci, po oficiální premiéře čtvrté řady seriálu *Izzy's Heartbreak Hotel* v *Ziegfeld Theatre* a exkluzivní večeři v *Nobu*. Čas mezi tím vyplnily tiskovky s dalšími herci z tohohle disneyovského seriálu, neměla jsem ani chvilku pro sebe. Týdny během premiér byly peklo, ale stejně jsem po nich dychtila. Nic se nevyrovnalo pocitu, když jsem po vleklém natáčení a nekonečném postsynchronu konečně uviděla celkový výsledek své tvrdé práce na velkém plátně. V těch dnech jsem si vždycky připadala, jako bych žila v nějaké simulaci. *To není možné, že takhle vážně žiješ, Aven Amentová.*

Žila jsem takhle. Když jsem se vozila v tmavých SUV s tónovanými skly pulzujícími velkoměsty, tak jsem si občas říkala, kolik štěstí může jeden jediný člověk pobrat. Bylo to jako sen, který jsem směla žít.

Ale přes to všechno dost náročný sen. Celý den na nohou, pořád se usmívat, stát v záři reflektorů, sledovaná tolika lidmi, kteří mi byli všichni cizí. Nesměla jsem v tu chvíli přemýšlet nad tím, jestli jsem během setkání s fanoušky nebo novináři neprovedla nějaký trapas nebo neřekla něco nevhodného. Musela jsem působit uvolněně. A už jsem chtěla být dávno v posteli, protože časový rozvrh, který mi odpoledne poslala mailem moje manažerka Holly, mě nenechával na pochybách, že příští dny budou přinejmenším stejně

namáhavé jako ten dnešní. Zítra mě vzbudí brzo ráno, abych stihla kolem osmé dorazit na plac na shooting s *Tag Heuer,* pak na oběd s *Disney* v hlavním sídle na Hudson Square, načež se všichni herci ze seriálu půjdou setkat s vítězkami Meet and Greet a pak odjedou natáčet interview pro *Late Night s Avou Fantinovou*. Vyspím se tak maximálně čtyři hodiny, za předpokladu, že se bleskurychle odmaluju a povede se mi okamžitě usnout. Což se ale po takovém nabitém dni a všech akcích nikdy nestane, protože trvá, než se mi z těla vyplaví adrenalin a já se uklidním.

Ale razila jsem heslo, že slavit ve dvaceti premiéru v New Yorku se poštěstí jen jednou, a tak jsem prostě zatnula zuby. Spát jsem mohla doma v Los Angeles, kde jsem pak měla mít celých pět dní pauzu, než začne další natáčení. Ani nepamatuju, kdy naposledy jsem měla volno tak dlouho v kuse.

Měli jsme pro sebe v hotelu rezervované celé osmatřicáté podlaží a jako vždycky ze mě napětí opadlo až ve chvíli, kdy jsem vystoupila z výtahu na chodbu. Mimo dohled fanoušků, daleko od cvakání foťáků a lidí z branže, kteří mě celý večer skenovali pohledem.

Samantha mi otevřela dveře do apartmánu a přeptala se, jestli pro mě může ještě něco udělat. Odmítla jsem. Šaty, kterými mě pro tento večer vybavil *Tommy Hilfiger,* měly po straně naštěstí zip, který jsem zvládla rozepnout i bez pomoci své asistentky. Dřív jsem se pošklebovala herečkám, které si přišly tak důležité, že si nechávaly pomoct i s podobnými drobnostmi, ale dost rychle jsem zjistila, že navzdory dobré organizaci v určitou chvíli stejně ztrácím přehled o všech úkolech, které je přes den třeba zařídit. Samantha mi byla neocenitelnou pomocnicí, i když jsem si pořád přišla zvláštně, že na ni deleguju věci jako spontánní pochůzky, balení kufrů a odpovídání na e-maily. Fungovaly jsme jako sehraný tým, většinou jsem si ani nevšímala, že tu je, a když jo, tak jsem se v její přítomnosti cítila podobně dobře jako s Holly. Ta už se uchýlila do svého hotelového

pokoje, nejspíš aby potajmu odpověděla na e-maily, které se za ten den nakupily. Dokud ji nenapadne mi nějaké posílat, tak pro mě za mě. V tuhle chvíli už jsem nechtěla nic než klid, zavřít dveře a být jen sama se sebou.

Jak za Samanthou zapadly dveře, potlačila jsem úlevný povzdech a na okamžik zavřela oči. Pak jsem skopla boty. Moje rozbolavělá chodidla se zanořila do koberce pokrývajícího hotelový pokoj, uklonila jsem hlavu a v zátylku mi děsivě nahlas křuplo. A pak jsem ji uslyšela.

„Tak tady jsi, Aven."

Než jsem stačila otevřít oči, už mě zamrazilo v zádech. Potom jsem pohledem horečně přejela celý apartmán, od tmavého dřevěného nábytku přes gauč. Ta osoba seděla s překříženýma nohama na manželské posteli, na opačném konci místnosti. Když jsem se na ni podívala, obličej se jí rozzářil.

Kdo. Sakra. Jsi?

Během pár vteřin jsem si v duchu proletěla seznam lidí, které bych ve svém hotelovém pokoji potenciálně očekávala. Nebyl moc dlouhý: Holly, Samantha a tím asi končil. Ale ani jedna z nich to nebyla.

Na mé posteli seděla neznámá holka. Byla tu. V mém pokoji.

Reflexivně jsem ucouvla, když se zvedla a po všech čtyřech přelezla zválenou postel. Chtěla jsem utéct, ale kolena jsem měla najednou jako z gumy. Bylo to jako v jednom z těch snů, kde ke mně na ulici přiběhnou fanoušci a lidi od novin a já se nemůžu ani hnout. Ale tohle nebyl sen. To byla realita.

„Jak…?" Ani hlas už mě neposlouchal.

„Jak jsem se sem dostala?" V očích se jí mihlo něco, co mě hluboce znepokojovalo. Nemohlo jí být víc než osmnáct. „Taky jsem byla překvapená, jak lehce to šlo. Myslím, že Rob a Tina měli dneska ráno, když jste vyráželi, tak napilno s fanoušky dole ve foyer, že

nedávali pozor na výtahy. Jednoduše jsem vyjela nahoru. A když pak přišly pokojské, vklouzla jsem dovnitř a schovala se, ani si mě nevšimly. Čekala jsem na tebe celej den, Aven. Konečně jsi dorazila. Užila sis premiéru?“

Co je ta holka zač? A jak věděla, ve kterém pokoji bydlím, odkud znala jména mých bodyguardů a proč o nich sakra mluvila, jako by se s nimi kámošila? Na to všechno jsem se chtěla zeptat, ale nemohla jsem. Holka se začala přibližovat, mně začaly tancovat mžitky před očima. Měla na sobě moje tričko, to, ve kterém jsem vždycky spávala. Hučelo mi v uších.

„Ty jsi tak reálná.“ Nedalo se přeslechnout, jak se jí chvěje hlas. Což jsem dobře znala. Od fandů, kteří mě poznali na ulici nebo přišli na Meet and Greet, propukli v pláč a málem omdlívali, když jsem se na ně usmála a zeptala se, jak se mají.

A to jsem musela udělat i v tuhle chvíli. Usmát se. Zachovat klid. Jinak bych riskovala. Jsem herečka, to přece zvládnu.

Kde mám telefon?

Holka postoupila o další krok blíž a já zase ucouvla o kousek dozadu. Ale daleko jsem se nedostala. V zádech jsem ucítila zeď. Ale nesměla jsem ztratit nervy. To by bylo nebezpečné. Tahle osoba se nepozorovaně dostala přes bodyguardy a hotelový personál až do mého pokoje a kdoví, co tady chce dělat. Nevěděla jsem, čeho je schopná, a ani jsem to nechtěla pokoušet.

„Můžu tě obejmout?“

Když se mě v rozhovorech ptali, jak bych popsala svůj vztah k fanouškům, vždycky jsem zdůrazňovala, jak jsou ohleduplní a zdvořilí. Zpravidla se mě nedotýkali bez mého svolení. Požádali, jestli můžou.

Horečně jsem kývla, aniž bych vlastně chtěla. Čas, potřebuju nahnat čas, abych si mohla rozmyslet, co se dá dělat. Jasně, že bych ji od sebe mohla odstrčit, vyběhnout ven na chodbu a modlit se,

že tam potkám někoho z naší ochranky. Ale pochybovala jsem, že bych tam v tuhle dobu na někoho narazila. Ochranka mě dovedla na pokoj, jejich práce už pro dnešek skončila. Neměli ani ponětí, že teď teprve začíná.

Jen s velkým sebeovládáním se mi podařilo potlačit přidušený vzlyk, který se ze mě dral ve chvíli, kdy kolem mě ta holka ovinula paže. Na okamžik jsem měla pocit, že mi nohy vypoví službu. Teplo jejího těla, vůně deodorantu a sladkého parfému říznutá pachem potu. Tak blízko. Bože můj, dostala se sakra blízko. A nebyl tu nikdo, kdo by ji dostal pryč.

Její objetí nepovolovalo. Hlava se mi celá motala, hruď jsem měla jako sešněrovanou. Byla jsem uvězněná ve svém vlastním těle, které už nedělalo to, co jsem po něm chtěla. Jako bych zkameněla, čekala jsem na pomoc, která ale nedorazí.

„Voníš stejně jako tenkrát v Los Angeles." Stačila jedna věta a v hlavě mi rázem bleskurychle sepnulo.

Los Angeles, Kalifornie. Meet and Greet v *Universal Studios,* muselo to být tak před půl rokem. Tváře fanoušků jsem si nikdy nedokázala moc dobře zapamatovat, ale občas se mi povedlo spojit si je s profily lidí na sociálních sítích, kteří mě po různých akcích a setkáních označovali na selfíčkách. Ona byla jedním z nich, tenkrát jsem na její příspěvek zareagovala.

„Aha, ty jsi tam byla." Jen co jsem to vyslovila, došlo mi, jaká je to chyba. Zase jsem k tomu sklouzla. Začala jsem být moc osobní, protože jsem jí chtěla udělat radost. I ve chvíli, kdy překročila všechny moje hranice. Stejně jsem měla pocit, že nemám na výběr.

Celá se rozzářila a mně se udělalo zle. Pustila mě. „Ty si na mě pamatuješ?" Ne, ježíši. *Ne, ne, ne.* Chytla mě za paži. „Aven, já jsem věděla, že je mezi námi zvláštní pouto. Věděla jsem to vlastně už tenkrát, když jsi mi odpověděla na instagramu. Moje zprávy už jsi pak asi nečetla, ale víš, kdo jsem, že jo?"

Srdce mi prudce tlouklo o hrudní koš, ona na mě dychtivě hleděla. *Mysli, mysli, mysli.*

„Sophie?“ řekla jsem váhavě. Vyznělo to spíše jako otázka, ale očividně jsem se trefila.

„Panebože, jo!“ Naklonila se ke mně, ještě blíž, jak jsem jako měla dýchat, *jak*? „Já jsem věděla, že si na mě budeš pamatovat! Byl to osud, víš?“

Přikývla jsem, protože mi nic jiného nezbylo.

„No, a jaká byla premiéra? Já jsem tak pyšná na to, kolik jsi toho dokázala, Aven.“

„Jo, já…“ Před očima mi vyvstaly mžitky. Pak mi padl pohled na otevřené dvoukřídlé dveře do koupelny. „Sophie, já… Půjdu se teď trochu upravit, jo? Pak ti všechno povyprávím.“

„Jasně.“ Okamžitě se trochu odtáhla. „Počkám tady na tebe.“

O tom jsem ani v nejmenším nepochybovala. Vydala jsem se do koupelny, a jakmile jsem za sebou zamkla dveře, opřela jsem se o stěnu. Cítila jsem na těle její doteky, spalovaly mi kůži. Dech jsem měla zrychlený, myšlenky se mi točily v kruhu. Světelné panoráma Manhattanu se mi rozpíjelo před očima, hučení v uších se pořád stupňovalo. Teď nesmím propadnout panice. Ještě ne.

Prsty se mi třásly, když jsem z kabelky vyndávala telefon. Potřebovala jsem tři pokusy, než se mi ho podařilo odemknout a dostat se na rychlé vytáčení.

„Aven?“ Holly zněla i o půl druhé v noci a po tak náročném dni stejně profesionálně jako vždycky. Beztak ještě seděla u počítače. „Co se děje, zlato?“

„No… někdo… někdo tady je.“

„Cože?“ nasadila Holly okamžitě znepokojený tón. Do očí mi vhrkly slzy. Slzy úlevy, že Holly pochopila závažnost situace, i když jsem málem nebyla schopná se vymáčknout.

„Nějaká holka…“ Zavřela jsem oči. „Bojím se jí.“

„Kde jsi, Aven?“

„Na pokoji v hotelu.“

„Jdeme tam.“ V pozadí jsem uslyšela prásknout dveře. „Teď to típnu, abych mohla zavolat Robovi, Aven.“

„Díky,“ zašeptala jsem ochraptělým hlasem, načež se spojení přerušilo a zase na mě dolehla realita.

Dveře vedoucí z koupelny do mého pokoje byly zamčené. Oddělovaly mě od Sophie, ale vědomí té vzdálenosti mi nijak nepomáhalo potlačit nezadržitelné chvění, které se mě zmocnilo. Stála jsem namáčknutá v nejzazším koutě předimenzované mramorové koupelny a neodvažovala se ani pohnout, jako by snad byl každý můj přerývavý nádech slyšet až ven.

Holly je na cestě. Dá vědět Robovi, hned tu budou. Nemůže to trvat dlouho.

„Aven?“

Za dveřmi jsem uslyšela hlas Sophie a z hrdla se mi vydral vzlyk. „Myslím, že někdo klepal.“

„Fakt?“ řekla jsem nepřirozeně vysokým hlasem. „Tak běž otevřít, jo?“

„Určitě? Neměla bys tam jít radši…“

„Ne, úplně v pohodě. Hned jsem tam.“ Dál jsem se nedostala. Sice jsem na ně neviděla, ale poznala jsem je podle hlasu. Tinu, vedoucí bezpečnostní agentury, která se o nás aktuálně stará, a pak Roba, který mě coby osobní strážce doprovázel na podobné akce a přes den se ode mě nehnul na krok. Nastal randál, slyšela jsem Sophie křičet, i přes zavřené dveře.

„Kde je? Aven?“

Musím dojít ke dveřím koupelny, otevřít je. Ale nedokázala jsem se hnout z místa, ani když dřevěné dveře s praskotem povolily pod Robovou vahou. Slyšela jsem, jak Sophie křičí, jak volají moje jméno, jak sakra pořád dokola křičí moje jméno.

„Ona ví, kdo jsem, Aven mě přece zná!“

Byli rychlí, už ji stihli zpacifikovat, načež do koupelny hned za Robem vpadla Holly.

„Je ti něco, Aven?“

„Aven, jsi v pořádku?“

„Je zraněná?“

AvenAvenAven.

Jak všichni pořád opakovali moje jméno, to bylo k nesnesení. Slyšela jsem ale jen Sophie.

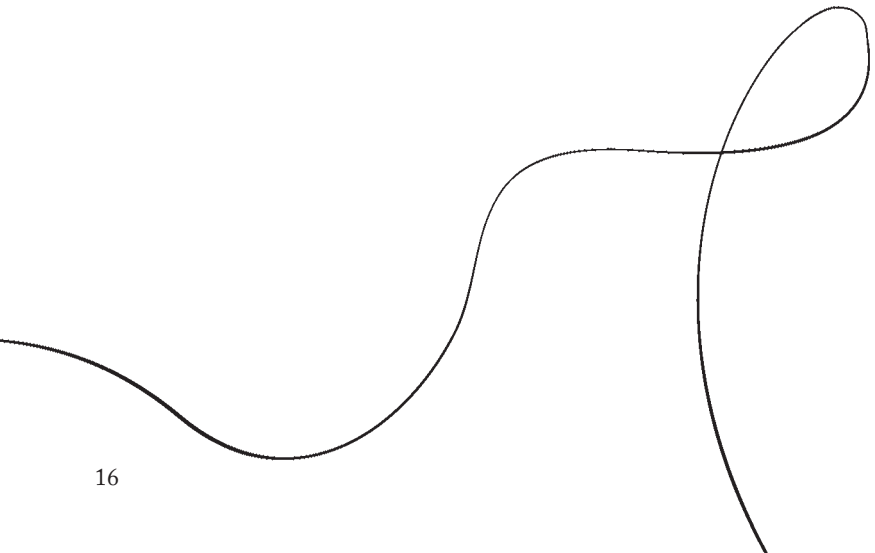
Tak tady jsi, Aven. Čekala jsem na tebe.

Konečně jsi dorazila.

Zachytila můj pohled, když ji dva bodyguardi odváděli ven ze dveří. Srdce mi bušilo jako splašené.

„Aven.“ Usmála se na mě. „Brzy se zase uvidíme!“

Krve by se ve mně nedořezal.

1.

Aven

„Kontrolovala jsi to vevnitř, že jo?“ Snažila jsem se znít jakoby nic, pak jsem se vypnula v ramenou a sundala si sluneční brýle. Dveře výtahu v hotelu *Fairmont Pacific Rim* se za námi zavřely.

„Samozřejmě, tvůj apartmán je prověřený.“ Holly upírala pohled na svůj iPhone, kde se jí určitě kupily desítky e-mailů a zpráv, které čekaly na vyřízení. Nechtěla jsem ji zdržovat od práce, bylo mi jasné, jak je asi náročné starat se o mě a zbytek klientely z agentury. Ale potřebovala jsem to vědět.

„Kdo?“ vyzvídala jsem. Holly zvedla hlavu. „*Kdo* ho kontroloval?“

„Chester a hotelová ochranka,“ pronesla pozvolna. Můj nový bodyguard, který stál ve výtahu vedle nás, souhlasně přikývnul a pak zase upřel pohled na zavřené dveře. „A já jsem se tam taky byla podívat, když nás tu předtím concierge prováděla.“

Oukej. Oukej, tak je to v suchu. Můžu být v klidu. Ujala se toho Holly Trianová osobně. Jí bych bez váhání svěřila i vlastní život, takže bych už sakra měla přestat pořád vyšilovat.

„Zavazadla už máš v apartmánu. Chceš, abych ti večeři objednala na konkrétní hodinu?“ Holly zašilhala po telefonu, z čehož jsem usoudila, že dneska se mnou povečeřet nestihne. Což mi nijak nevadilo. Fakt ne. Je moje manažerka, ne matka.

„Ne, v pohodě, možná si později nechám něco přinést.“

Usmála jsem se, ale měla jsem vědět, že to neprojde.

Holly odpověděla trochu mírnějším hlasem: „Jestli chceš, tak tu ještě chvilku zůstanu a můžeme se najíst spolu, co?“

Na Holly Trianové jsem obdivovala nejen talent tvrdě vyjednávat a udržovat si přehled o mém chaotickém životě, ale především to,

že byla schopná vnímat každičkou moji emoci. A jakkoliv bych fakt ráda přikývla, nechtěla jsem ji na druhou stranu zatěžovat.

Už tak byla výsada, že mě Holly skoro všude doprovázela a nikdy mě nesvěřovala svým kolegyním. Žádné jiné herečce v agentuře se nevěnovala tak intenzivně jako mně. Už tak jsem ji zaměstnávala na plný úvazek, někde to prostě musím utnout.

„Není třeba, díky," řekla jsem rychle. „Jsem upřímně taky celkem unavená. Asi si půjdu brzo lehnout."

Nevěřila mi ani slovo. Kývla, ale prozradila ji nesouhlasná rýha kolem úst. „Máš za sebou pár náročných dní."

„Ty taky."

A příští týdny nebudou o nic lepší. Což Holly věděla minimálně stejně dobře jako já.

Ne že by to byla nějaká novinka, ale občas jsem zatoužila, abych nám oběma mohla zajistit prodloužené volno na nějakém odlehlém ostrově. Bez internetu, bez rizika, že nás přepadnou fanoušci nebo novináři, a bez vědomí, že se budeme zanedlouho muset vrátit do toho chaosu, který v tu chvíli představoval můj život.

„Nechceš to zvednout?" zeptala jsem se Holly, když jí začal zvonit mobil.

„To musí počkat," prohlásila stroze. Při takových slovech jsem si vždycky znovu uvědomila, jaké mám štěstí, že si mě na starost vzala ona. Ta jistota, že Holly Trianová ke mně přispěchá v jakoukoliv denní i noční dobu, mi dodávala sílu, kterou jsem potřebovala, abych se jednoduše nepoddala panice. Zároveň mě hryzlo svědomí, když jsem pomyslela na to, že zbylé dvě desítky herců a hereček, s nimiž měla v rámci svojí agentury smlouvu, v jednom kuse delegovala na svoje kolegyně, místo aby se jich ujala sama.

„Určitě?"

„Určitě." Holly mi položila ruku na záda a jemně mě postrčila ven, když se dveře výtahu rozevřely a odhalily výhled do dlouhé chodby.

Tmavý koberec, stěny obložené vzácným dřevem, tlumené osvětlení.

Nikde žádní další lidé.

Do těchto prostor v nejvyšších patrech neměli ostatní návštěvníci hotelu *Fairmont* vůbec přístup. Tyhle dva luxusní apartmány neměli ani uvedené na stránkách, takovou důležitost tedy přikládali soukromí veřejně známých osobností, které se chtěly ve Vancouveru ubytovat inkognito. Dobře promyšlený koncept, ale stejně nezabránil tomu, že mi po těle vyrazil studený pot, jak jsme se blížili k mohutným dvoukřídlým dveřím na konci chodby.

Chester je odemkl čipovou kartou. Pak se postavil vedle dveří a musela jsem se přemáhat, abych ho nepožádala, jestli dovnitř nemůže vejít jako první.

Už se tam díval. Holly ti to právě potvrdila. Chováš se iracionálně.

„Penthouse už bohužel volný nebyl," prohlásila Holly a vstoupila dovnitř. Nikdy mě nenechávala vejít jako první. Minimálně od té noci v *Langhamu* v New Yorku. Vcházela do místností dřív než já, aby prozkoumala možná rizika a zanalyzovala, koho tam potkáme. V tomhle případě snad nikoho. Pravděpodobnost, že bychom teď narazili na nezvaného hosta, se blížila nule. Věděla jsem to. Jenže to jsem si tenkrát myslela taky, než mě ta holka vyvedla z omylu. „Ale tenhle apartmán vypadal vlastně taky celkem hezky."

Že vypadá hezky, bylo podle mého očekávání dost skromné vyjádření a taky důkaz, že Holly je mistryně světa v eufemismech.

Výhled z bezpochyby tónovaných francouzských oken, která se táhla podél celého apartmánu, byl jednoduše dechberoucí. Stejně jako fakt, že navzdory exponované poloze přímo v centru města byly vidět v podstatě jen hory, voda a les. Na pohyblivé hladině fjordu Burrard Inlet se třpytilo sklánějící se odpolední slunce. Hřebeny hor za přístavem byly nyní, koncem ledna, pokryté sněhem podobně jako koruny stromů ve Stanley Park a za ním tmavě

zelený Lionsgate Bridge, dopravní tepna, která spojovala centrum se severní částí města.

Stačil jeden pohled a přepadl mě až hrozivý klid, jaký se mě zmocňoval jen v mém obýváku v Malibu s výhledem na Pacifik.

„Myslíš, že ti bude vyhovovat?" Hollyin hlas mě vrátil zpátky do reality. Přešla k jídelní sestavě a otřela ze stolu z tmavého palisandrového dřeva imaginární smítka prachu. Sice jsem byla na ubytování podobného kalibru už zvyklá, ale stejně jsem se vždycky tak trochu bála exkluzivního vybavení dotýkat. Ani jsem nechtěla vědět, kolik by se za otevřenou kuchyni z krémově zbarveného přírodního kamene dalo koupit osobních aut. Ze všeho tu tiše sálal luxus, počínaje volně stojící gaučovou soupravou, high-tech domácím kinem a konče nevtíravou dekorací ve formě čerstvých květin a draze působících váz, které měly bytu vdechnout trochu života. Všechno vypadalo dokonale, ne že by mě to ale udivovalo. Z obývacího pokoje se dalo vejít na soukromý balkon, odkud jsem si mohla vychutnávat vzácné slunné počasí ve Vancouveru. I když ne, to nepřicházelo v úvahu. Na terásku bylo vidět z okolních budov. Radši bych se jí měla vyhýbat. Možná to znělo paranoidně, ale přičinliví novináři občas přicházeli na ty nejabsurdnější nápady, jak ukořistit nějaké momentky, tvrdá realita už mě poučila.

„Jsem nadšená," řekla jsem popravdě. „Ty se úplně překonáváš."

Holly vykouzlila elegantní úsměv, který si mohl člověk snadno splést s povýšeností, pokud ji neznal. „Pro tebe jen to nejlepší. Tudy se jde k ložnicím."

Množné číslo. No jasně. Co jsem taky čekala? Jednalo se o prostory, kde strávím příštích pár týdnů, takže se Holly samozřejmě postarala, aby byly dost velkorysé a já během natáčení pro nový projekt nemusela šetřit místem.

Šatnu už vybavili mými osobními věcmi, stejně tak i přilehlou koupelnu s volně stojící vanou, dešťovou sprchou a fantastickým

výhledem na záliv, lepší byl už jen v ložnici. Pak pracovna, další pokoj na spaní a ještě jedna menší koupelna, prostě skvělé. A nikde žádný vetřelec, takže bylo načase, abych se uklidnila.

V tomhle bytě se nikdo neschovává. Jsem tu v bezpečí.

Lži, které jsem si opakovala, aniž bych jim doopravdy věřila. Holt jsem dělala, co jsem mohla.

Kromě toho jsem nezkontrolovala skříně a ani se nepodívala za závěsy. Jedině Hollyina přítomnost mi zabránila v tom, abych vrhla pohled pod postel.

„Je to parádní, fakt," řekla jsem místo toho. „Díky, Holly."

„Za málo. Tvoje zavazadla už musí být kompletní, vybalovala je Samantha, tak mi dej prosím vědět, kdyby něco chybělo," pokračovala Holly a nevšímala si telefonu, který v tu chvíli zase začal vyzvánět. „Bazén je ve třetím poschodí, můžu ti kdykoliv zarezervovat časový slot a budeš ho mít jen sama pro sebe. Fitko je tady nahoře soukromé, nemusíš se obávat, že tam někoho potkáš, čísla na kuchaře a concierge máš v briefingu, který jsem ti včera…"

„Já už si poradím, Holly," přerušila jsem ji. Koneckonců to nebylo poprvé, co jsem si v cizím městě na přechodnou dobu najímala neznámý byt. Pocit, že vlastně nikdy nikde nezakotvím, pro mě už nebyl novinkou. Já se s tím nějak srovnám, i když mi bude chvíli trvat, abych se přesvědčila, že je tohle místo bezpečné. „Ty musíš jít pracovat."

„Prosím tě, já…"

„Holly, to je fakt v pohodě. Díky, že jsi mě sem dovedla."

Provinile si povzdechla. „Měla bych to popřít, ale moje e-mailová schránka bohužel asi každou chvíli exploduje."

„K narozeninám ti nadělím pauzovací tlačítko, a když ho zmáčkneš, tak se všechno na chvíli stopne."

Holly se zasmála. „To by byla paráda, Aven. Kup nám rovnou dvě."

„Dvě pro každou," dodala jsem.

„Jako kdyby se jedno třeba rozbilo?“

„No, člověk nikdy neví.“

Holly se potichu uchechtla a pak zase zvážněla.

„Vždyť víš, že kdyby se něco dělo, tak mi můžeš kdykoliv zavolat,“ pronesla cestou zpátky do obytné části. „Mám pokoj v osmém poschodí, jsem hned u tebe. Chester je tu taky jako na zavolanou.“

Přikývla jsem.

Před tím incidentem v New Yorku jsem běžně cestovala na castingy a natáčení sama a obracela se na svůj management, jen když nastaly nějaké potíže. Bylo to víc, než jsem po Holly mohla žádat, ale od té doby se ode mě nehnula ani na krok, za což jsem jí byla neskutečně vděčná. Možná to bylo i tím, že jsem se u ní upsala jako úplně první, právě když přešla jako manažerka umělců na volnou nohu a mně zrovna skončila smlouva s předchozím managementem.

„Neposnídáme spolu zítra?“ zeptala se, když jsme došly zpátky do obývací části. „Odvoz je objednaný na devátou, můžu se předtím stavit.“

Na devátou. Byla jsem herečkou už dost dlouho na to, abych věděla, že je to prozatím naposledy, co vyjedu z domu v tak příjemnou hodinu. Víkendy byly koncept, který v zábavním průmyslu neexistoval. Stejně jako předpoklad, že za něco stojíte, i když bez ustání nepodáváte výsledky. Museli jste to milovat. A já to tak měla, už od svých jedenácti let, kdy jsem poprvé přičichla k atmosféře na place a konečně jsem nemusela v jednom kuse nutit mámu s tátou, aby mě natáčeli na svoji starou videokameru, zatímco jsem ve velice profesionálních převlecích předváděla tanečky jako Hannah Montana. Konzumovat seriály svého dětství mi nestačilo. Potřebovala jsem sama vklouznout do nějaké role, změnit se stejně jako moji idolové. Právě palčivá zvídavost byla hlavním důvodem, proč jsem tuhle práci milovala. Na tom se nic nezměnilo. Ani po tom všem, co se od té doby přihodilo.

„Takže v osm?“ navrhla jsem.

„Jasně.“ Holly mě obejmula. „Už se těším, Aven. Bude to fakt paráda.“

V žaludku mi nedočkavě zakručelo a poprvé jsem dnes měla pocit, že se usmívám opravdu nefalšovaně. Holly Trianová měla pravdu vždycky, ale v tomhle obzvlášť. Bude to paráda. Byla to moje první velká zakázka pro kino, hlavní role v *Infinity Falling*, a už celé týdny se mě při představě, že se to fakt děje, zmocňovala čirá euforie.

Když Holly odešla, donutila jsem se soustředit jen na tenhle pocit. I ve chvíli, kdy mě ticho začalo ohlušovat a obezřetnost mi našeptávala, abych radši ještě jednou a osobně prohlédla každý kout apartmánu a ujistila se, že jsem skutečně sama.

Taky že jsem byla sama. Opakovala jsem si to pořád dokola. Jen já, nikdo jiný.

Nadechla jsem se, na pár vteřin zadržela dech, potom jsem se otočila a vzduch zase pomalu vypustila.

Někdy jsem měla podezření, že schopnost telepatie vážně existuje, než mě totiž stihlo napadnout, že se cítím osaměle, tak mi zavibroval telefon.

Už jsi dorazila? Ukaž mi svůj byt!!

Neubránila jsem se úsměvu a bez váhání jsem zahájila videohovor.

„Ahojky!“ Megan celá zářila a vypadala úchvatně.

„Ty ještě točíš?“ zeptala jsem se, když jsem si všimla jejího make-upu a perfektně upravených černých vlasů. Moje nejlepší kamarádka takhle většinou vypadala jen poté, co strávila několik hodin na place v maskérně.

„Už jedu na hotel,“ vysvětlila Megan a pootočila telefonem, aby mi ukázala vnitřek vozu, na jehož zadní sedačce seděla.

„Tak brzy?“ Kecla jsem si na gauč, který byl měkký tak akorát, jak jinak.

„Ostatní ještě točí, ale já už mám svoje scény hotový. Ale teď povídej ty, jaký to je?“

„Fajn, dobrý. Vancouver je super.“

Megan protočila panenky. „Aven Amentová, právě jsi přiletěla první třídou do Vancouveru, budeš hrát hlavní roli v *Infinity Falling* a ty ke všemu jen řekneš, že je to *fajn* a *dobrý*? Trochu víc nadšení, jestli smím prosit.“

Nadšení by sice bylo, ale občas jsem měla problém ho před Megan vyjadřovat. Nechtěla jsem působit domýšlivě, sice jsem věděla, že se Megan raduje spolu se mnou, ale i tak jsem měla obavy, aby z toho přece jen nebyla špatná. Věděla jsem, jaké to je, když se člověk permanentně srovnává s ostatními a nedaří se mu tolik jako jim.

„No, dobře, je to bomba,“ přiznala jsem, protože jsem zase věděla, že je otrava bavit se s lidmi, kteří si svoje privilegované postavení absolutně neuvědomují a neustále si na něco stěžují. „Dneska ráno jsem na chvíli dostala strach, že je to všechno jen sen a co nevidět se z něj probudím.“

„To není sen, ale tvůj život.“

„Já jsem tak natěšená,“ zašeptala jsem.

Megan se usmála. „Ještě abys nebyla.“

„Mám v bytě pokoj pro hosty. Doufám, že mě brzo přijedeš navštívit, co?“

„Myslíš asi tak za dva roky?“ Megan se zmučeně uchechtla. „Moc tomu nedávám, že bych mohla dřív.“

„Chceš mi říct, že jsi dostala tu roli pro *HBO*?“

Megan přikývla, ale viděla jsem jí na očích, že tohle angažmá, o které se přednedávnem ucházela, pro ni bylo až druhou volbou. „Myslím, že budu od března zase točit v Los Angeles.“

„Wow, tak moc gratuluju, Megs! To je super.“

Polkla. „Díky."

„Ty nemáš radost?" Chtěla jsem tu otázku vzít zpátky už ve vteřině, kdy jsem ji vyslovila. Jasně že měla radost, role je přece jen role, ale uvědomovala jsem si, že moje nejlepší kamarádka by se radovala ještě víc, kdyby se náš sen o společném natáčení ve Vancouveru opravdu splnil. Když nám naše agentka Gianna před několika měsíci představila scénář *Infinity Falling*, tak už jsme si malovaly, jak by bylo super, kdybychom tu pracovaly spolu. Zatímco já jsem v tomhle trháku doopravdy získala hlavní roli, Megan po mnoha castinzích a kamerových zkouškách na jednu z větších vedlejších rolí obdržela zamítavou odpověď. Bylo to jako rána do žaludku, a i když jsem věděla, že mi úspěch přeje, občas mě zahryzalo svědomí, když jsem si na to vzpomněla.

„Ale mám, velkou. Holly a Gianna říkaly, že je to super nabídka. Jestli se pilotní série dobře chytne, tak se asi upíšu i na další dvě."

„A na roli v druhém díle *Infinity Falling*," dodala jsem.

Meganin úsměv působil křečovitě. „Aven, nech toho…"

„Vždyť to říkali," připomněla jsem Megan slova castingového režiséra.

„Jo, to beztak říkají všem."

„To určitě ne."

„Už si moc nedělám naděje."

„Já ale jo. Pamatuješ, jak se jim líbila tvoje demonahrávka?"

„K čemu mi to je, když jsem je v reálu nepřesvědčila?"

„Byla jsi nervózní, stejně jako všichni ostatní. Kromě toho jsi neskutečně talentovaná a navrch děsně okouzlující, tak to tady budu všem vykládat."

„Opovaž se." Megan se zasmála, ale nedokázala zastřít, že ve skrytu duše pořád doufá, že jí *Aroda* v plánovaných pokračováních nabídne nějakou roli a její sen se přece jen splní. Já jsem v to doufala taky. Když se taková gigantická franšíza jako *Aroda Cinematic*

Universe spojí se spisovatelkou Hope MacKenzieovou, která vévodí žebříčkům *New York Times* a přišla s návrhem na *Infinity Falling*, je úspěch v podstatě zaručený. Četla jsem od ní několik knížek a málem jsem se zbláznila štěstím, když se zrovna mě zeptali, jestli bych nevzala hlavní roli. Protože role v *ACU* byla vším, o čem mladí talentovaní herci snili. Co si pamatuju, tak se produkce od *Arody* jen hemžila těmi nejtalentovanějšími herci a herečkami. Už jen to, že mě vzali v úvahu, jsem brala jako poctu. A co teprve pro Megan, která v oboru ještě nepracovala tak dlouho jako já. Nikdy nezapomenu na casting asi před dvěma lety, kdy jsem ji našla brečet na záchodě. Staly se z nás nerozlučné kamarádky.

„Wow, ty máš výhled na Stanley Park?" zeptala se Megan, když jsem přepnula kameru, abych jí mohla ukázat svůj byt. „Holly se teda zase trumfla. A víš, kde jsou ubytovaní ostatní?"

„Dobrá otázka, ještě jsem nikoho z nich nepotkala," prohlásila jsem a provedla Megan zbytkem apartmánu. Pak jsem se svalila na postel. „Předprodukční setkání se konalo už před třemi týdny v *ACU Studios* v Hollywoodu."

„To muselo bejt fakt cool," zamumlala Megan. Během akce, na kterou pozvali členy štábu a všechny herce, aby se před začátkem natáčení trochu poznali, Megan zrovna natáčela v New Yorku. „Hrají s tebou Sorell Vikingsová a Miles Welsh."

„Ani mi to nepřipomínej," zamumlala jsem při pomyšlení na oceňované celebrity z dřívějších filmů od *Arody*, které se mají objevit i v *Infinity Falling*. Všechny filmy a seriály od *ACU* se odehrávaly ve stejném vesmíru a navzájem se prolínaly, takže v nich mohli hostovat oblíbení představitelé ze starších děl. Rolí u *Arody* tím pádem aspoň získám dlouhodobější angažmá.

„Jsi hodně nervózní?" zeptala se Megan.

„No, asi umřu," přiznala jsem.

„Už si dneska nečti scénář, jo? To tě akorát totálně vycuká."

„Jo, ještě uvidím," zamumlala jsem. Panice dneska večer propadnu tak jako tak. Byla to moje vysněná role, ale taky velký krok zpět na veřejnost. V kontrastu s programem posledních pár měsíců, kdy jsem se na svoje poměry držela celkem stranou, po té letní příhodě v New Yorku. Pochybovala jsem o tom, že se mi to bude dál dařit, když budu točit jeden z nejočekávanějších trháků roku.

Rozloučila jsem se s Megan, protože dorazila ke svému hotelu, a rozhodla jsem se, že si objednám něco k jídlu, ačkoliv jsem ani neměla chuť. Jasně že jsem byla ze zítřka nervózní, i když jsem v oboru pracovala už dost dlouho, ale stejně bych na tom nic neměnila. Nervozita je dobrá – aspoň dokud mě neochromí. Nechtěla jsem během prvního dne natáčení podat jen dobrý výkon, ale přímo skvělý. A věděla jsem, že se mi to povede. Byla jsem připravená. Znala jsem záběry, pamatovala jsem si svůj text. Touhle rolí jsem měla šanci prorazit, jako by mi ji napsali přímo na míru. Už nebudu Aven z *Disney*, bylo načase ukázat světu, že jsem schopná poskočit od dětských pořadů do světa dospělácké zábavy. Pro tenhle okamžik jsem dřela. Měla jsem za sebou roky tvrdých lekcí a ponižujících nezdarů. Ještě jsem rozhodně nebyla u cíle, v hloubi duše jsem ale cítila, že jdu správnou cestou. A na tom nikdo nic nezmění.

2.

Hayes

„Já pořád nepobírám, že jsi na to kývnul."

Zdráhal jsem se otevřít oči. Podobně jako jsem se zdráhal přijmout fakt, že tohle je realita, a ne nějaký divoký horečnatý sen, v němž jsem si nahonem sbalil věci a vypadl z Londýna. O jeden devítihodinový let přes Pacifik a jednu více méně probdělou noc později jsme přistáli ve Vancouveru. Postupně mi začínalo docházet, že se to vážně děje.

„Já to taky nepobírám," zamručel jsem se zavřenýma očima a promnul jsem si kořen nosu. Cítil jsem se sakra unavený a říkal si, jak teď asi zvládnu pracovat.

„Je to jedinečná šance, Hazi," pronesl Ruben už poněkolikáté. Měl jsem svého manažera moc rád, ale v tu chvíli bych ho nejradši vystřelil na měsíc. Ne proto, že by se mě snažil přemlouvat, abych vzal hlavní mužskou roli v *Infinity Falling*, která se krátce před začátkem natáčení zase uvolnila. Ale proto, že mi *nezabránil*, abych ji vzal. Fakt mi bylo záhadou, co se mi včera v ráno v Londýně honilo hlavou, že jsem kývl na nejspontánnější nabídku v celé své dosavadní kariéře.

Role u *Arody*. Pro mě…

Já jsem vůbec nebyl herec. Býval jsem zpěvák v klučičí kapele, pak zklamání a více méně ztracený a naprosto nepřipravený. Konkurz, na který mě před pár týdny pozvali, protože se jim očividně líbila moje demonahrávka, ale nezměnil nic na tom, že jsem vůbec neměl ponětí, co dělám. Předtím, než jsem odešel z kapely, mě hraní zajímalo přinejmenším tak moc jako hudba. Už nějakou dobu jsem koketoval s tím, že se přihlásím na casting do nějaké role. Což bylo

tenkrát, pod vedením *HighScore*, našeho striktního managementu, který nám pomohl k úspěchu, naprosto nemyslitelné. Vždyť jsme měli fungovat jako boyband, co trhá rekordy a plní arény po celém světě ječícími fanoušky, a ne experimentovat s jinými druhy umění. No, možná by nebylo na škodu, kdyby nám bývali dali trochu víc prostoru na seberealizaci, protože teď už žádná skupina neexistuje. *Temporary Fix* je minulostí. A jedině mojí vinou.

„Přestaň nad tím dumat, Chamberlaine."

Zamrkal jsem a vrhl na Rubena ostrý pohled. Nelíbilo se mi, jak snadno mě přečetl. Ale zároveň mě hřálo, že mi někdo rozumí. A Ruben Belton mi fakt rozuměl. Důvěřoval jsem mu, chtěl pro mě jen to nejlepší, čemuž jsem věřil tak neotřesitelně, až to možná hraničilo s naivitou. Ale když vás do téhle vypočítavé branže hodí už v šestnácti letech, máte dvě možnosti: buď zapadnete, nebo se naučíte odhadovat lidi. To bylo k přežití nezbytně nutné. Tvrdá praxe mě naučila, že není nic pitomějšího než nedat na svůj instinkt. Ale ten mi nevěstil nic zlého, když jsem minulý rok dostal příležitost upsat se u Rubena, ani včera, když mi zavolal ohledně té role. Pochybnosti mě začaly sužovat až cestou do Vancouveru.

„Budou toho fakt litovat." Snažil jsem se, aby to znělo lhostejně, ale prozradilo mě potlačované chvění v hlase.

„Chtěli tě na tu roli za každou cenu, Hayesi."

Štvalo mě, když mě Ruben oslovoval celým jménem. V soukromém životě to totiž většinou nikdo nedělal. Hayes Chamberlain byl umělou postavou, s níž jsem se už dávno neidentifikoval, i když nesla moje občanské jméno. Od té doby, co jsem se na svoje veřejné já díval takhle, jsem měl zase pocit, jako bych aspoň zčásti získal kontrolu nad svojí identitou – a tím pádem už to nemusel zkoušet jinými způsoby. No, aspoň teoreticky.

„Zas tolik asi ne," řekl jsem při pomyšlení na to, že mě na původním castingovém kolečku koncem loňského roku pro roli nevybrali.

„Oba víme, že tenkrát tě vyřadili kvůli rámcovým podmínkám."

Rámcovým podmínkám. Znaveně jsem se usmál. Pěkný způsob, jak označit Aven Amentovou, která na produkční tým poštvala svoji manažerku, když se doslechla, že bych jejím parťákem v hlavní roli *Infinity Falling* měl být já. Aven Amabel Amentová, tři áčka. Jediná žena, ke které jsem kdy něco cítil – i potom, co jsme jeden druhému s ohromující razancí zlomili srdce. Od té doby mě nenáviděla.

Ani jsem jí to nemohl mít za zlé, vážně ne, ale tak trochu naivně jsem si myslel, že už jsme tu záležitost po tolika letech překonali a budeme schopní rozumně spolupracovat. Očividně jsem se pletl.

„A její management o změně obsazení ví?"

„S tím si nemusíš dělat starosti," prohlásil Ruben, jako když vystřelí.

Takže o mně nevěděli. Tak to jsem totálně v loji. Bože, co tu dělám?

„Myslím, že už se úplně nestíháme ubytovat," poznamenal Ruben poté, co vyhlédl čelním sklem auta ven. „Nevadí ti, když pojedeme rovnou na plac?"

Mírně jsem pokrčil rameny a opřel si hlavu o sedačku. „Mám snad na výběr?"

„Vždycky máš na výběr, Hazi." Rubenova slova mě zamrazila v zádech. „To přece víš."

Vážně? V principu jo, ale po šesti letech v *HighScore* pod ocelovou taktovkou Nathalie Ashcroftové jsem na to chvílemi pořád zapomínal. Fanoušci naší bývalé manažerce říkali *mrcha* a v postech na tiktoku a twitteru vášnivě debatovali nad tím, jak tahle ženská Tommyho, Zacha, Marcuse a mě během působení v kapele zlomila. V podstatě jsem jim dával za pravdu, ale nebrali v úvahu jednoduchý fakt, že bez ní by kapela *Temporary Fix* ani nevznikla. Ubíjelo mě, když jsem musel být člověku, který mě protáhl peklem, ještě vděčný. Vítejte v zábavním průmyslu. Zavřel jsem oči.

Ale Nathalie už za mě teď nerozhodovala. Rozhodoval jsem se sám, společně s Rubenem, který nebyl mým šéfem, ale partnerem. Tvořili jsme tým a jednali spolu rovnocenně. A bylo mi jasné, že by všechny plány rázem hodil za hlavu, kdybych ho o to požádal. Bral mě vážně. Tak děsivě vážně, až mě to samotného občas pořád udivovalo.

Tiše jsem si povzdechl, dotírala na mě únava.

„Ne, v pohodě." *Proč nikdy neřekneš, co máš doopravdy na jazyku?* „Ať už to máme za sebou."

Ještě se tu nerozkřiklo, že mě obsadili. To jsem si uvědomil ve chvíli, kdy se po nás začali všichni otáčet, jen co jsme vstoupili do produkčních prostor. Natáčení *Infinity Falling* se konalo v areálu *ACU Studios* před branami Vancouveru, byl chráněný vysokým bezpečnostním plotem. Už jsem si představoval, jak za ním kempují fanoušci, až se dozvědí, že tu budu příštích pár měsíců natáčet. Ruben nasadil všechny možné páky, jen aby udržel v tajnosti, že se o tu roli ucházím, ale ze zkušenosti dokonce ani nejneprůstřelnější dohoda o mlčenlivosti nedokázala zabránit tomu, aby neprosákly žádné zvěsti. Tím myslím i zvěsti, že jsem se odvážil nakročit do světa herectví. Neudivovalo mě, že na internetu se už živě diskutuje o tom, co je na těch domněnkách pravdy. Ani jsem nechtěl vědět, co se spustí, až *Aroda* zveřejní oficiální tiskovou zprávu. Ty titulky už jsem měl přímo před očima.

HVĚZDIČKA ROZPADLÉHO BOYBANDU
PODEPSALA SMLOUVU NA FILM U ARODY

HAYES CHAMBERLAIN (23) MĚNÍ POP ZA POPCORN!

PĚT DŮVODŮ, KTERÉ DĚLAJÍ Z HAYESE CHAMBERLAINA
TOHO NEJVÍC SEXY HRDINU Z ARODY OD DOB
MILESE WELSHE (UF, TY JEHO BŘIŠÁKY!)

Bylo to pořád dokola, a když budu mít štěstí, tak se tentokrát vrhnou na skutečnost, že s Aven zase přicházíme do styku, a nebudou mě redukovat jen na můj zevnějšek. I když pochybuju, že je to lepší varianta.

Asistentka produkce, která se představila jako Leslie, nás provedla klikatými chodbami, pozoroval jsem výrazy lidí šokovaných z toho, že vidí Hayese Chamberlaina, a nasadil svůj úsměv určený pro média, aniž bych při něm něco cítil.

Snaž se na první dojem zapůsobit pozitivně. Tihle lidé za tvoji náladu nijak nemůžou. Nechovej se jako některé jiné celebrity. No tak, vážně to není tak těžké.

Bylo to sakra těžké. Obzvlášť po nočním letu a zoufalých pokusech vtisknout si do paměti texty scén z prvních natáčecích dní.

„Moc nás těší, že to takhle narychlo klaplo," prohlásila Leslie už počtvrté. Věřil jsem jí to. Ale taky mi bylo jasné, že její názor tady asi všichni nesdílí. Ani bych se nedopočítal, kolik lidí mě nebralo vážně ani jako hudebníka, protože jsem dělal komerční popovou hudbu, a ne umění. Jako herce ve filmu od *Arody* mě přece nikdo na světě nemůže akceptovat. V roli, kterou jsem získal jen díky svému jménu, co si budeme nalhávat. Ale nad tím jsem nemohl přemýšlet. Teď už bylo stejně pozdě.

Konverzace se naštěstí z větší části ujal Ruben, takže jsem se mohl soustředit jen na to, abych vypadal přátelsky a zapudil únavu. Dařilo se mi držet si tvář, dokud jsme se nepřiblížili k místnosti, odkud se ozývaly nějaké hlasy. Samé americké hlasy.

Leslie přidala do kroku, nejspíš aby zavřela dveře, ale už jsem toho stihl zaslechnout dost. Sice jsem během své kariéry přišel do styku se spoustou lidí z branže, jejichž jména se mi stejně jako obličeje většinou dost rychle vykouřila z hlavy, ale hlasy jsem si vždycky zapamatoval. Hlas nové manažerky Aven Amentové, která se jmenovala Holly Trianová a byla jedním z nejoblíbenějších agenturních kontaktů

v Hollywoodu a zároveň Rubenovou vyvolenou úhlavní nepřítelkyní, ale nyní zněl nepřirozeně vysoko. Jaká nádhera, že je to kvůli mně.

Ruben nasadil svůj manažerský výraz jako dělaný na to, aby dohánět lidi k slzám. To abych se radši za Holly Trianovou a další přítomné začal modlit.

„Ne, pane Navarro, já s vámi nebudu diskutovat," říkala. „Naše dohoda zněla jasně, za těchto podmínek nemůžu garantovat, že se budeme smlouvy dál držet, tak aby nepadla rychleji, než byste řekl švec. Naše strana jednoznačně komunikovala, že Aven roli vezme jen pod podmínkou, že…"

„Nastal nějaký problém, paní Trianová?" Rubenův hlas byl jako z oceli. Holly Trianová se na něho otočila, z očí jí přímo metaly blesky. Pak zpozorovala i mě a podle všeho si uvědomila, kdo je.

„Nic, co bych musela řešit s vámi, pane Beltone," odvětila chladně.

„Tak bych vám uctivě radil, abyste nedělala takový virvál."

„Virvál?" Výhrůžně k němu nakročila, ale Ruben se jen podíval skrze ni a pozdravil se s producentem.

Rychle jsem Holly Trianové pokývnul, abych to trochu napravil. A taky proto, že jsem respektoval, čeho tahle žena za poslední roky dosáhla. Pak ke mně přistoupil Matt Navarro, výkonný producent *Infinity Falling*. Tenhle chlap byl matadorem filmové branže. Komu se s ním povedlo navázat spolupráci, ten něco dokázal. Kdo s ním začal polemizovat, byl sebevrah.

„Rád vás zase vidím, pane Beltone." Podal ruku nejdřív Rubenovi a pak mně. „Hayesi, je mi ctí. Jaká byla cesta?"

„Příjemná, děkuji za optání. Jsem rád, že tu mohu být."

„My taky, opravdu. Zvlášť když to bylo tak narychlo. Díky, že v nás máš takovou důvěru."

„To já spíš děkuji vám." Nervózně jsem se zasmál a vysloužil si za to kradmý pohled od Rubena. Později si nejspíš vyslechnu přednášku o tom, že se před významnými lidmi z oboru nemám shazovat.

„Hayesi, řeknu ti, jak se věci mají, pro mě jsi byl od začátku jeden z top kandidátů na tuhle roli. Je samozřejmě velká škoda, že nám Nathan vypadl, doufali jsme až do poslední chvíle, ale nedalo se nic dělat. Takže jsi mi vážně zachránil produkci."

Jen jsem pokrčil rameny. „Když myslíte."

„Aven už dorazila? Nemůžu se dočkat, až vás spolu uvidím před kamerou."

Holly Trianová vytáhla telefon. „Musí tu každou chvíli…"

„Tady jsem."

Hovor ustal, Holly a Ruben se oba ve stejnou chvíli otočili ke dveřím. Já s menším zpožděním.

Po ukončení našeho „vztahu" jsem na Aven Amentovou ještě občas někde narazil. Jako veřejně známé osobnosti s určitým postavením jsme nemohli zabránit tomu, aby se naše cesty párkrát za rok nezkřížily. Na *American Music Awards*, *Teen Choice Awards*, propagačních akcích nebo soukromé bazénové party našich společných známých. Seznam možných setkání pokračoval donekonečna. Přesto se nám loni podařilo držet se od sebe dál, což bylo asi tím, že jsem po odchodu z *Temporary Fix* všechna pozvání odmítal. Ruben mě v tom jen podporoval, protože chápal, že bezpodmínečně potřebuju pauzu, abych vůbec přežil. To zní dramaticky, co? Taky že to dramatické bylo.

Chtěli jsme se k vystoupením na veřejnosti vracet postupně. Interview v pořadu *Late Night s Avou Fantinovou,* které jsem přednedávnem absolvoval v New Yorku, bylo mým prvním oficiálním vystoupením po pauze a od té doby jsem se zúčastnil jen tolika akcí a eventů, že by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Role pro *Arodu* představovala všechno, jen ne pozvolný start. Naopak, když jsem uviděl užaslý výraz Aven Amentové, tak mi rázem došlo, že mě čeká spíš něco jako jízda na horské dráze.

3.

Aven

Holly naši společnou snídani na poslední chvíli zrušila. Její zpráva, kterou jsem si přečetla ještě v polospánku na té nechutně pohodlné posteli, mě zneklidnila, protože se mi asi desetkrát omlouvala, že už musí vyrazit na plac. Zdůrazňovala, že z čistě logistických důvodů, ale já jsem ji znala dost dobře na to, abych si byla jistá, že to nemůže být ten pravý důvod.

Chvíli nato mi napsal Nate.

Tříminutová hlasovka, v níž mi vysvětloval, že je v nemocnici, a ne ve Vancouveru, jak bych očekávala. Můj parťák v hlavní roli se nijak netajil tím, že trpí lupusem. Díky osvětě, kterou prezentoval i na veřejnosti, jsem věděla, že i přes trvalou medikaci hrozí, že ho tohle chronické onemocnění zase dostihne a omezí v činnosti. Což teď doopravdy nastalo a on neměl jinou možnost než cestu do Kanady na poslední chvíli odvolat. Nedokázal mi říct, jak to bude dál. Ani jak jeho absence ovlivní natáčení.

Ujišťovala jsem sama sebe, že beztak začneme mými sólovými scénami a ty společné dotočíme, jakmile se Nateovi udělá líp a bude moct přijet. To bylo před tím, než jsem s Chesterem a Samanthou, která mi u snídaně dělala společnost místo Holly, nastoupila do auta, které nás odvezlo z centra na místo natáčení.

Areál *ACU Studios* se nacházel dobrou půlhodinu jízdy od Vancouveru. Jakmile jsme projeli bránou, zdál se mi k nerozeznání od všech ostatních, kde jsem kdy točila. Produkční haly, autobusy k převozu vybavení, přívěsy s kostymérnou a maskérnou, stany pro catering a k odpočinku pro všechny, kteří nedostali k dispozici vlastní přívěs, kam by se mohli uchýlit. Areál *ACU Studios* mi

připadal jako takové městečko samo pro sebe. Jedině tmavě modrá loga *Aroda,* která se skvěla všude kolem, mi připomínala, že jsem v produkčním zázemí, o kterém jsem tak dlouho snila.

Vůz zastavil před jednou z hal a já jsem se podivila, že nás Holly nepřišla přivítat, což znamenalo, že se kvůli mně ještě o něčem dohaduje. Jindy měla tak přesný přehled o tom, kde se právě nacházím, až jsem ji občas podezřívala, že mi na začátku naší spolupráce musela implantovat čip na sledování polohy.

Vydala jsem se spolu s jednou produkční manažerkou do haly, a když jsem si prohlížela plac a kamery, které už tam byly nachystané, začalo mě nedočkavě šimrat v břiše. Sice jsem točila všude možně po světě, ale v tomhle prostředí se budu vždycky cítit jako doma. A taky že mám možnost na chvíli hodit svoje zpanikařené já za hlavu a vklouznout do role protagonistek, které byly trochu neohroženější než já. Což na Matildu Gainorovou z *Infinity Falling* fakt sedělo. Byla jsem připravená ze sebe po boku svého hereckého parťáka Nathana vydat všechno, bojovat o Matildino a Oliverovo místo v dystopickém Vancouveru, kde se film měl odehrávat. Bude to fantastické. Prostě bude. Chvíle, kdy zazářím.

A pak jsem ho zaslechla. Matta Navarra, jednoho z nejlepších producentů své doby. Skákala jsem nadšením, když jsem se dozvěděla, že se *Infinity Falling* ujal právě on. Ale teď jsem teda nadšená nebyla. Naopak. Zbystřila jsem, když jsem zaslechla Mattův hlas, linoucí se z místnosti, k níž mě vedla manažerka produkce.

„Hayesi, řeknu ti, jak se věci mají, pro mě jsi byl od začátku jeden z top kandidátů na tuhle roli. Je samozřejmě velká škoda, že nám Nathan vypadl, doufali jsme až do poslední chvíle, ale nedalo se nic dělat. Takže jsi mi vážně zachránil produkci."

Hayes… Vážně to jméno právě řekl?

Zarazila jsem se.

Ne…

Musela jsem se přeslechnout.

Ale v zábavním průmyslu nebylo moc lidí, kteří by se jmenovali Hayes. Přesněji řečeno jsem znala jen jednoho jediného.

„Když myslíte."

Byl to on. Na sto procent. Poznala jsem to, jakmile jsem uslyšela jeho hlas, pořád tak sametový a krásně medový. Se špetkou nadčasové elegance, jakou může mít jen člověk, který je Brit až do morku kostí. Ale bohužel v dobrém slova smyslu. Hayes Chamberlain byl jedním z milionu. Uvědomila jsem si to už před několika lety, kdy nás naši toxičtí manažeři kvůli propagaci dotlačili k tomu, abychom spolu naoko chodili a nakopli tak svoji kariéru. Což se povedlo na jedničku, hlavně Hayesovi, o pár let později se o něm totiž psalo ve všech seznamech *30 pod 30*. Vážně jsem se snažila mu nezávidět. Ne že bych mu úspěch nepřála, ale existovaly i příjemnější věci než stát celé roky v jeho stínu a v každém zatraceném rozhovoru odpovídat na otázku, jestli jsem do něj pořád zamilovaná.

„Aven už dorazila?" Matt Navarro ke mně stál zády a nevšiml si mě, když jsem vstoupila do dveří. „Nemůžu se dočkat, až vás spolu uvidím před kamerou."

Holly, která stála vedle něj, právě vytahovala telefon. „Musí tu každou chvíli…"

„Tady jsem," ozvala jsem se. Vmžiku se ke mně otočily čtyři hlavy. Holly, Matt Navaro, Ruben Belton a pak: zelené oči, okouzlující úsměv, perfektní chrup, ďolíčky. Hayes. Stál přede mnou, na *mém* natáčení, což mohlo znamenat jen jediné. Zamotala se mi hlava.

Už když před nějakou dobou začaly plány na *Infinity Falling* získávat konkrétní obrysy, tak se o něm uvažovalo jako o hlavním mužském protagonistovi. Když jsem se o tom dozvěděla, vynaložila jsem neskutečné úsilí na to, abych za sebe a svoje požadavky zabojovala. Nechtěla jsem působit jako problémová herečka, ale tuhle roli jsem po boku Hayese Chamberlaina prostě hrát nemohla. Stejně

jako jsem mu nemohla odpustit, co před třemi lety udělal. Musela jsem se chránit, něco takového už se nikdy nesmělo opakovat. Divoké spekulace a pomatené teorie o našem „vztahu". Označovali nás jako *Haven*, beze srandy. Někdy jsem nevěděla, jestli mi přijde fascinující, nebo až strašidelné, na co lidi na internetu přijdou. Všemu, co jsme s Hayesem nezávisle na sobě udělali nebo neudělali, přisuzovali nějaký hlubší smysl. Hashtag *#havenisreal* byl na sociálních sítích v kurzu pokaždé, když jeden z nás dvou postoval nebo v rozhovoru nahodile zmínil něco, co se i sebenepatrněji dalo spojit s naším fakovým vztahem. Nemohla jsem jim to mít za zlé. *HighScore,* s nimiž měl Hayes během angažmá v kapele smlouvu, a moji rodiče, kteří mi tenkrát ještě dělali manažery, náš předstíraný románek pořádně podojili, bez ohledu na ztráty. Zafungovalo to parádně, na kariérním žebříčku jsme skutečně poskočili, to jsem si nemohla stěžovat. Ale kdybych tušila, že od té doby všechno, co udělám, okamžitě onálepkují tím, že mi Hayes zlomil srdce, radši bych si nechala zajít chuť.

A teď se tady zjevil, vypadal jako dárek spadlý z nebe. Co se divím? Mediální profík, který ví, jak působí, a během několika vteřin si dokáže omotat okolní lidi kolem prstu. Šarmantní úsměv sem, nevinné zamrkání tam a rázem si vás získal. A byl tak zdvořilý (ti Britové), ale v závislosti na atmosféře dokázal někdy i trochu pouštět hrůzu a působit arogantně (to určitě ten poloviční Francouz v něm, jeho táta totiž pocházel z Paříže). Jako když člověk vezme to nejlepší z Evropy a hodí to do jednoho hrnce spolu s božským hlasem, ostře řezanými rysy a tmavými loknami, které jsou vždycky tak lesklé a nadýchané. Já jsem Hayese Chamberlaina nenáviděla. Mimochodem měl ale nejhezčí pusu, jakou jsem kdy u chlapa viděla. A můj zrádný mozek mi připomněl, jaké to bylo, když ji položil na tu mou. Hezké to bylo. Dokonce přímo skvělé. Na to, že šlo o předstíraný promo polibek na Nový rok na Times Square.

Zatraceně, naši manažeři byli všechno, ale rozhodně ne minimalisti. Fanoušci se po tom mohli utlouct. Motýli v mém břiše bohužel taky.

A teď tu stál a vypadal *provinile*. Aspoň na chvilku, pak se mu do rysů vkradla povýšenost. Chybělo už jen, aby nakrčil ten svůj aristokratický nosík, ale to si odpustil. Přesto mě přepadlo nutkání se rozesmát.

Muselo to na mně být vidět, Holly se ke mně už totiž hrnula, jako by očekávala nějakou katastrofu. Tahle obava mi připadala naprosto oprávněná. „Aven, co kdybychom šly na chvíli ven a promluvily si," navrhla, ale já jsem na její návrh nepřistoupila.

„Co tu dělá?" řekla jsem klidně, ale dost nahlas. Hayes mě musel slyšet. Viděla jsem, jak mu poskočil ohryzek, když polkl. U toho se na mě pořád díval, ale už ne tak vyzývavě. Jen poslední zbytky profesionality mi bránily v tom, abych tady ztropila scénu. Byl tu s námi Matt Navarro. Tenhle chlap měl dost velký vliv na to, jak bude moje herecká kariéra pokračovat, takže jsem potřebovala zachovat klid.

„Já ti to vysvětlím," pronesla Holly tlumeným hlasem a vzala si mě stranou. „Nathan bohužel…"

„Já vím," přerušila jsem ji. „Už mi dal vědět, že nemůže dorazit, jak měl."

Holly nasadila vážný výraz a mě se zmocnilo nepříjemné tušení. „Asi ze všeho nejdřív natočíme moje sólo scény, ne? Nevěděl, jak dlouho bude trvat, než mu zaberou prášky a bude se zase moct pustit do práce."

A co tu jako pohledává Hayes?

Vší silou jsem tuhle myšlenku ignorovala, ačkoliv jsem odpověď už dávno tušila.

„Holly," naléhala jsem, když mi pořád neodpovídala.

„Zkusila jsem vážně všechno, Aven," řekla.

Zavřela jsem oči. „Prosím, tohle mi nedělej."

„Já vím, mrzí mě to."

„Přece nemůžou Natea jen tak vyměnit! Za *něj*!" Holly mě postrčila kousek stranou a zapřísahala mě pohledem. „A on ví, že mu tu roli prostě vzali?! To je nefér, to přece nemůžou udělat! Už spolu máme tolik nazkoušeno, to je…"

„Já vím, Aven. Fakt to není ideální řešení."

Ideální rozhodně ne… spíš totální katastrofa. S mým parťákem jsme uplynulé týdny využili k tomu, abychom se na svoje role pořádně připravili. Na tom, aby vzájemná chemie před kamerou fungovala, mu záleželo přinejmenším tak moc jako mně. Nathan Kerr byl vynikající herec a skvělý člověk, dobře se mi s ním pracovalo.

„Jako vážně?" ptala se část mého já, která se zdráhala uvěřit tomu, co právě slyšela. „Oni ho jednoduše vykopnou? To je hrozná diskriminace, Holly."

A takhle funguje zábavní průmysl. Nešlo tu o lidi a už vůbec ne o jejich zdraví, šlo tu o co největší zisk, což mi sice došlo už před mnoha lety, ale teď mě to zjištění zasáhlo v plné síle.

„Nathan s tebou v dohledné době nebude schopný točit," shrnula Holly. „Jeho management se teď musí zaměřit na to, aby mu kryl záda a on se mohl uzdravit."

Jenže já jsem byla zoufalá. „Nemůže se natáčení posunout do doby, než se mu udělá líp? Už jen z úcty k němu?"

„Aven," řekla Holly vyčerpaným hlasem. Sama jsem dobře věděla, že v produkci takových rozměrů se točí tolik prachů, že si jakékoliv zpoždění nemohli dovolit. Tady nebylo o čem diskutovat. Při pomyšlení na to, že tak důležité rozhodnutí jako změna v obsazení hlavní role se učinilo o nás bez nás, na mě šly mdloby.

„Ale… proč on?" Hnusil se mi ten zoufalý podtón v mém hlase, když jsem ukázala k místnosti, v níž se nacházel Hayes Chamberlain. „Jak to, že si takhle narychlo udělal čas?"

„Do toho nám nic není."

„Má se mnou točit, tak myslím, že nám do toho něco je!“

„Aven.“

„Holly, já přísahám, že jestli ještě jednou jedinkrát vyslovíš moje jméno, tak za sebe neručím.“

„Strašně mě to mrzí, fakt jsem se to snažila nějak dohodnout, ale Matt pro Hayese nechal poslat až z Británie.“

„Tak asi nebude problém ho zase poslat zpátky, ne. Beztak může letět jedním ze svejch privátních tryskáčů.“

„My si je jen půjčujeme, slečno Amentová.“

Holly se prudce otočila, když k nám na chodbě přistoupil Hayesův manažer.

„Mohla bych prosit o trochu soukromí, pane Beltone?“ řekla chladně. „A příště si odpusťte ty průpovídky o virválu. Můžu mluvit tak hlasitě, jak jen budu chtít.“

„No, to vidím.“ Pokrčil rameny a povzdechl si. „Jak to tady ve Vancouveru vůbec zvládáte? O Kanaďanech se přece říká, že jsou velmi přátelští, takže tady se svými způsoby asi často narážíte, co?“

To se mu povedlo. Ještě nikdy jsem neviděla, že by Holly neměla slov, ale v tuhle chvíli na Hayesova manažera zůstala chvíli civět, pak se ale oklepala. „Já jsem se asi přeslechla.“

„No, v Anglii byste to určitě měla těžké.“ Odvrátil se a pohlédl na mě. „Prostě se tu budeme muset domluvit. Soukromý tryskáč už každopádně odletěl zpátky do svého hnízda, milá zlatá.“

„Naštěstí existují i prvotřídní pravidelné linky,“ zasyčela Holly.

„Ty zůstanou vyhrazené leda vám, paní Trianová.“ Ruben Belton už se ode mě zase odvrátil. „To bylo intenzivní přivítání. Pane Navarro, potřebujete nás tu teď ještě, nebo se můžeme na chvíli uchýlit do ústraní? Hayes má za sebou náročnou cestu.“

Z Hollyiných očí přímo sršely jiskry, když produkční asistentka odváděla oba muže pryč. Hayes na mě letmo koukl, ale já jsem okamžitě uhnula pohledem.

Uvědomovala jsem si, že se chovám všelijak, jen ne dospěle. Možná dokonce dětinsky. Hayes Chamberlain připadal v úvahu pro tuhle roli už od samého začátku, ještě předtím, než do ní obsadili Natea. Ačkoliv mi bylo záhadou proč. Ten kluk byl zpěvák, sakra. Člen boybandu. No, teď už sice ne, ale šlo přece o princip. Měl vůbec někdy nějakou hereckou průpravu? To bych si troufala zpochybnit. Vlastně se skoro rovnalo zázraku, že vyslyšeli moje přání a obsadili do druhé hlavní role někoho jiného než Hayese. Matt bral ohled na moje rozmary jen proto, že ještě dlužil Holly nějakou laskavost. Ale teď jako by na ni zapomněl. Až příliš živě jsem si dokázala představit, co tohle celé znamená. Na chvíli jsem zavřela oči.

„Já to nemůžu hrát." Což byla čistá pravda. „S ním."

„Já vím, Aven." Příčilo se mi, když Holly říkala takové fráze. Znamenalo to totiž, že už neviděla smysl, proč dál bojovat. A Holly nebyla člověk, co jen tak snadno kapituluje. Kdyby ještě existovala naděje. „Ale nemusíš za každou cenu," pokračovala. „Můžu zavolat Gianně a nechat ji, aby smlouvu vypověděla, když budeš chtít. Za těchhle podmínek by to bylo víc než oprávněné."

Vypovědět… smlouvu u *Arody*. Svůj sen. Kvůli němu.

Za žádných okolností. Už mě připravil o hodně. Ale alternativní řešení se mi ani zhola nezamlouvalo. Ať už jsem se na to dívala jakkoliv, žádné správné rozhodnutí neexistovalo. Jen rozhodnutí, které bylo mnohem horší než to druhé.

„Já nevím, co chci."

Čau, to jsem já… Já vím, už je to nějaká doba, ale nějak jsem na tebe myslela. Mám pocit, že tenkrát jsem nevěděla, co chci, ale teď už to vím. Mrzí mě to. Všechno. Vážně…

Chtěla bych na to zapomenout, vymazat si tyhle věty z hlavy, i když jsem je nevyslovila já. Dodneška jsem nevěděla, od koho je hlasová zpráva, kterou Hayes Chamberlain několik měsíců po našem „rozchodu" sdílel ve vyprodané aréně *Madison Square Garden*

s celým světem. Intro jejich nového singlu, který napsal naprosto očividně o mně, a tak se nikdo dál nepozastavoval nad tím, jestli roztřesený ženský hlas na té nahrávce skutečně patří mně. Pro jeho fanoušky to byla jasná zpráva: zlomila jsem mu srdce, já jsem byla ta zlá v našem románku. Při pomyšlení, že se k té záležitosti nikdy nevyjádřil a neuvedl ji na správnou míru, mě přepadla drásavá bezmoc. Celé měsíce se mi to dařilo to úspěšně vytěsňovat, ale teď se mi všechno zase vrátilo.

„Nespěchej, v klidu si o tom popřemýšlej. Já teď jen něco rychle vyřídím, ano?" Holly vklouzla zpátky za Mattem Navarrem a já se zatím ukrutně pokoušela nerozbrečet. Tohle měl být projekt mého života. Moje šance, jak vystoupit z propadliště *Disney* do kohorty *opravdových* hereček. Místo aby mě Hayes Chamberlain nechal, tak se zase objevil, rozjitřil staré rány a znovu mě zatlačil do pozadí.

Za dveřmi jsem slyšela, že spolu Holly a Matt mluví, ale jejich slova ke mně nedoléhala. Už jsem slyšela dost. Dvě možnosti, víc jsem neměla. Buď se vzdát, chránit svůj duševní klid a přenechat Hayesovi pódium, jak už jsem ksakru jednou udělala. Nebo se podrobit svému osudu a přijmout fakt, že prostě není úniku. Že mě naše minulost vždycky dožene, znovu a znovu, ať už se jí budu snažit uniknout, jak jen budu chtít.

Panebože, bylo jedno, kterou variantu jsem si v hlavě projížděla, zle se mi dělalo z obou. Jestli to dopustím, tak se na nás veřejnost bezpochyby vrhne s hastagem *havenisreal* ze všech stran. A to já už nevydržím. Chtěla jsem klid, ne každý den v panice brouzdat na internetu, ve strachu, že bych mohla objevit nové titulky se svým jménem. Nepříliš lichotivé titulky…

BRALA TO DOSLOVA JAKO TEMPORARY FIX!
HVĚZDA Z HEARTBREAK HOTEL AVEN AMENTOVÁ
SVOJÍ PRÁCI DĚLÁ VŠECHNU ČEST…

VÍCE O NÁHLÉM ROZCHODU S HAYESEM CHAMBERLAINEM A O TOM ŠŤASTLIVCI, KTERÝM HO UŽ STIHLA NAHRADIT!

Podobné články v bulvárním tisku mě pořád ještě vyváděly z konceptu, a proto jsem si v minulých měsících dala přísný zákaz číst, co se o mně kde říká. Po incidentu s tou holku bych se bývala nejradši propadla do země, protože se v médiích samozřejmě hojně propíral. Jasně, že jsem si nemyslela, že bych mohla hrát u *Arody* a žít si dál takhle v ústraní. Zase se o mně začalo víc mluvit, na což jsem se spolu s Holly připravovala, ale když u toho bude Hayes Chamberlain, tak se strhne chaos. Celý svět ho sledoval na každém kroku, lidé za ním chodili úplně kamkoliv, a dokonce i když se minulý rok na nějakou dobu ztratil z dohledu, tak se o něm a jeho kapele na internetu neustále psalo. Lhala bych, kdybych řekla, že bych o takovou pozornost nestála, protože pak bych se přece nestala herečkou. Fascinovalo mě a taky nabíjelo energií, že mě lidi venku sledují, kdysi to byl dokonce můj největší sen. Jenže ztráta kontroly, která se s tím pojila, mi dávala čím dál víc zabrat. Dlouho se mi dařilo věřit, že lidi vlastně nejsou skrznaskrz špatní, ale zejména od loňského léta už jsem se necítila jako zlatá rybka v akvárku, ale jako lovná zvěř. A na tom se nic nezmění, jestli se na mě znovu vrhnou Hayesovi zdivočelí fanoušci, protože jsem mu podle jejich mínění zlomila to jeho drahocenné srdíčko. Zapomínalo se ale na fakt, že šlo přinejmenším o vzájemnou záležitost.

Ale když budeme upřímní, tak co mi zbývalo? V profesních kruzích už se dávno rozneslo, že jsem nastoupila k *Arodě*. Když angažmá teď zruším a Hayes si roli udrží, tak bude každému, kdo si dokáže dát dvě a dvě dohromady, úplně jasné, že jsem to udělala kvůli němu. A pak bych byla zase jen ta Aven Amabel Amentová, hysterická holka, kterou nejde brát vážně, a pro jeho fanoušky dokonalý nenávistný terč.

„Aven?“ Při zvuku Hollyina hlasu jsem se obrátila. Vydala se ke mně a uhlazovala si u toho svetřík. Z hnědého drdolu se jí uvolnil jeden pramen vlnitých vlasů a kroutil se jí na čele. Vystrčila bradu a rozhlédla se na obě strany, načež mi pokynula, abych vstoupila do konferenční místnosti. „Pan Navarro pro nás našel jisté řešení,“ řekla ledovým hlasem, který prozrazoval, že se jí tohle řešení rozhodně nezamlouvá.

Matt ji sledoval se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Necháme znovu poslat pro všechny záložní herce na hlavní mužskou roli a posoudíme, jak v interakci s tebou hrají,“ prohlásil potom. „První kamerové zkoušky začnou už zítra.“

Za všechny roky, které jsem strávila na place v různých produkcích, jsem něco takového ještě nezažila. Jakmile začalo natáčení, tak už o obsazení hlavních rolí nešlo diskutovat. Pro případ absence byla sjednaná nějaká náhrada – o Hayesi Chamberlainovi ale nepadlo ani slovo, když jsem podepisovala smlouvu. A po všem, co jsem si právě vyslechla, ani on nepočítal s tím, že by ho do té role takhle zničehonic a zpětně obsadili.

Bylo nad slunce jasné, že celou produkci by vyšlo výhodněji, kdyby mě teď taky nahradili někým, kdo si bez dalších připomínek zahraje po Hayesově boku. Ale neudělali to. Ačkoliv jsem se právě zachovala nanejvýš neprofesionálně. Ale už jen z pocitu solidarity vůči Nateovi jsem nebyla schopná se svému osudu poddat bez boje. Možná si zítra všimnou, že spolu hrajeme tak dobře jako nikdo jiný. Vší silou jsem se upínala na tenhle záblesk naděje.

„Vážně?“ Můj hlas nezněl vůbec pevně a pronikavě. *Hezky z hrudi, Aven*, slyšela jsem v duchu, jak říká moje hlasová koučka Wendy. *Jsi bojovnice*. Haha. Byla jsem leda ztroskotanec, nic víc.

„Nám všem přece koneckonců záleží na tom, aby ses na tomhle natáčení cítila dobře, že?“

Matt Navarro Hollyina slova stvrdil kývnutím, ale výraz měl pořád nerudný. Bůh ví, čím ho držela v šachu. Téhle ženské budu bezpochyby až do smrti zavázaná.

„A co Hayes?" zeptala jsem se, aniž bych doopravdy chtěla.

„Hayes se zítra na společném testování před kamerou předvede taky. Pak posoudíme, s kým ti to funguje nejlépe. Tohle rozhodnutí bude konečné, nemůžeme si dovolit další zdržení."

„Samozřejmě že ne," pospíšila si Holly s odpovědí. „Jsem ráda, že máme všichni stejný zájem na tom, abychom pro tenhle projekt nastolili optimální podmínky."

„Ty máš opravdu výjimečnou manažerku, Aven." Matt na mě vrhl pronikavý pohled. „Snaž se, aby sis ji udržela."

„Ha, to víte, že udrží," poznamenala Holly, načež mě obdařila úsměvem, a jakmile se k ní Matt otočil zády, rychle protočila panenky. „Očekávám, že mi texty pošlete mailem. Nyní se rozloučíme, aby se Aven stihla připravit na zítřek. Pokud tedy nepotřebujete ještě něco?"

„Ne, to bychom měli. Jestli tu radostnou novinu nechcete Hayesovi a jeho managementu sdělit osobně."

„Tahle výsada je vyhrazená jedině vám."

Potřásli jsme si rukama, několikrát jsem mu poděkovala za ohleduplnost a sklidila od Holly varovné pohledy. Dokázala jsem z nich vyčíst, že se zase chovám příliš *přátelsky* a *podlézavě,* ale já jsem byla prostě fakt ráda, že se ještě našla možnost, jak tuhle katastrofu odvrátit.

4.

Hayes

Jmenovka na bílém přívěsu, který stál venku na vyasfaltovaném parkovišti před produkčními halami, hlásala *Oliver/Nathan*. Nesporný důkaz, že na tomhle place absolutně nemám co pohledávat.

„Omlouvám se, to mě hrozně mrzí." Leslie se na nápis hned vrhla a odstranila ho. „Samozřejmě ho okamžitě vyměníme."

„V to doufám."

„Rubene…," zamumlal jsem, ale on dělal, že mě neslyší. „Díky, Leslie."

Jen se začervenala a nervózně se usmála, načež otevřela dveře přívěsu a pokynula nám, abychom vstoupili. Tyhle obytné vozy už jsem znal z dob, když jsme s kapelou nahrávali videoklipy. Bylo jedno, kde jsme točili, jestli v poušti, ve městě nebo v nejhlubším lese, produkce byla vždycky vystavěná podobně jako tady. Luxusu vlastního přívěsu se mi ale ještě nikdy nedostalo. Teď mi přišlo divné, že by na něm mělo být moje jméno, a ne logo kapely, ale měl bych si radši rychle zvyknout. Tak jsem to koneckonců chtěl.

„Aha, fajn," poznamenal Ruben, když za mnou vstoupil úzkými schůdky dovnitř. „Mám ti obstarat něco důstojnějšího?"

Já jsem se ještě rozhlížel kolem. „Proč, vždyť je to tu hezký, ne?" Někdy mi připadalo, jako by Ruben zapomínal, že přede mnou svoji energickou manažerskou roli přece může odložit. Ale v podstatě se nebylo čemu divit, po takové náročné situaci, jaká nastala před chvílí, kdy musel navzdory svojí vlastní ohleduplné povaze jednat tvrdě a neústupně.

„Bože, Hazi, to abych tě zase vyhlásil za svého klienta měsíce, kdy začneš být konečně otravný?" Povzdechl si a přejel pohledem

celý obytňák, zařízený do světle hnědé. I to bylo pro Rubena typické. Mít vždycky po ruce nějakou průpovídku, zvlášť když šlo do tuhého. „Musíš mi ještě říct, jaké věci a nábytek ti sem mám nechat poslat."

No jo, moje slabina. Ale pěkná lampička a koberec z domu prostě dokáže každé nové a bezduché ubytování během pár vteřin hezky zútulnit. Což už Ruben věděl. A taky věděl, že trvám na tom, abych měl všude s sebou svoje propriety na čaj. V jeho očích naprosté minimum, co se věcí týče.

„No tak, vždyť je to fakt v pohodě." Posadil jsem se na gauč obložený vestavěnými skříněmi, byl kupodivu pohodlný. Kromě toho jsem si všiml mrňavého kuchyňského koutu, kam by se hodila pořádná varná konvice, pak tu byla sedací souprava vedle dveří, které nejspíš vedly do maličké sanitární buňky.

„Vážně v pohodě? Jsi Hayes Chamberlain, mohl bys…"

„Díky, ještě vím, jak se jmenuju."

Ruben zmlkl a oklepal si smítka z rukávu svého saka. Věděl, že tohle nenávidím. „Dobře. Potřebuješ ještě něco? Trochu klidu?" Otočil se ke mně. „Nemáš hlad?"

„Ne, díky."

„Určitě?"

„Rubene, nech mě."

„Dobře, beru to zpátky, umíš být celkem otravný."

„Taky se snažím," zabručel jsem.

„Ani nemusíš." Rychle koukl stranou. „Tuhle nemožnou varnou konvici nechám vyměnit."

Musel jsem se usmát. Ať už jsem se nacházel kdekoliv na světě, s Rubenem jsem si nikdy nepřišel úplně ztracený. Narodil se a vyrostl v Londýně, časté pracovní nabídky v Severní Americe z něho britského ducha k mému potěšení ještě nevyhnaly.

„Děkuju." Zaváhal jsem. „A jak to teď půjde dál?"

„Aven Amentová se na tu roli vykašle a ty začneš natáčet, nebo se vykašle na svoje rozmary a taky začneš natáčet," prohlásil Ruben. V podstatě měl pravdu, ale já jsem nechtěl nový projekt začínat s takovým mizerným pocitem.

„Zas takovej rozmar mi to nepřijde," zamumlal jsem.

„Hazi, nemusí si myslet, že tady má nějaký monopol. Stejně jako ta její drzá manažerka. Za koho se vůbec má?"

„Nemáš náhodou hlad ty?" zeptal jsem se zničehonic.

„Ne, proč?"

Vrhl jsem pohled doprava k úhledně vyskládanému košíku s ovocem, vedle něhož ležela pozoruhodná sbírka těch nejdražších sladkostí, a hodil jsem po Rubenovi nějakou ekologicky certifikovanou tyčinku.

„Jez, kamaráde."

Jo, jen do toho, fakt paráda. Je super, jak si vždycky přijdu hrozně nadřazený, když do sebe ostatní lidi cpou kalorie, zatímco já odolávám.

To je nebezpečné, Hayesi… Což jsem dobře věděl. V minulých týdnech na mě tyhle myšlenky zase začaly dotírat. Určitě se jedná jen o horší období, které zase přejde, vždyť už jsem měl situaci pod kontrolou. Jako fakt pod kontrolou.

„Asi jsme ti měli dát pořádně najíst, než jsme tě pustili na Aven a její ubohou manažerku."

Ruben si odfrkl a rozbalil tyčinku. „To je neskutečné, že si před Mattem Navarrem takhle otvírá pusu. Její zářná kariéra zase rychle pohasne, dřív než se naděje." V první chvíli jsem měl za to, že mluví o Aven, ale pak mi došlo, že má asi na mysli její manažerku.

„Holly Trianová? Co ti vlastně provedla?"

„Otázkou je, co jsem provedl *já jí*?"

„Myslíš kromě toho celkem dětinského komentáře, když jsme vcházeli dovnitř?"

„Ale prosím tě, vždyť se nemusí chovat jako největší šéfka. Nebo si myslet, že je něco víc jen proto, že patří k té spiklenecké sektě manažerů v Hollywoodu."

„A ty k nim snad nepatříš?"

Ruben na mě vrhl ponurý pohled. „Ne, a je to tak určitě lepší."

Pokrčil jsem rameny. Ruben skutečně nevypadal, že by se s americkými kolegy nějak blíž stýkal. Proč tomu tak bylo, mě už nemuselo dál zajímat. Jeho práce tím rozhodně nijak netrpěla, kontaktů měl vždycky spoustu.

„Takže počkáme, jak se rozhodne?" zeptal jsem se.

„Přesně tak. Doufám, že dá Matt Navarro brzy vědět," zamumlal Ruben a vytáhl z tašky svůj mobil. „Bylo by fajn, kdyby se už nic neodkládalo, když teď…"

Přerušilo ho zaklepání na dveře.

„Ano?" zavolal, ale dveře se ani nepohnuly. To se mi zamlouvalo. Takže mi sem nikdo nečekaně nevpadne. U *Temporary Fix* něco takového neexistovalo. Soukromí pro čtyři teenagery napumpované testosteronem? S Nathalií Ashcroftovou těžko.

„Zase tahle," utrousil Ruben a vstal, aby otevřel. Přes jeho rameno jsem zahlédl Leslie, jak tam stojí v černé uniformě produkční asistentky.

„Promiňte, že vás vyrušuju." Měla s sebou nejen headset, ale i iPad. „Chtěla jsem vás informovat, že se začátek natáčení posunul na zítřek."

„Na zítřek?" zopakoval Ruben. „Já jsem se asi přeslechl, ne?"

„Nepřeslechl, pane. Vedení produkce rozhodlo, že zítra s Hayesem a Aven provede další kamerové zkoušky. Termíny vám pošlu e-mailem. Tým následně učiní konečné rozhodnutí ohledně obsazení hlavní mužské role."

Ruben zvedl ruku, aby ji umlčel. „To snad nemyslíte vážně, ne?"

Leslie polkla. „Pan Navarro…"

„Chci s ním mluvit," skočil jí do řeči. „Teď hned."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nekonečný pád: Vzhůru nohama**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.